

# Hoofdstuk 1

*Keep calm en go shopping!*

Noa wrijft haar ogen uit en kijkt nog eens. Ja, het staat er echt: *Go shopping!* Ze leest de letters op de nieuwe koelkastmagneet voor de derde keer. Stom! Hoe kan ma zo'n ding ophangen terwijl ze al veel te veel shopt? Het is gewoon idioot. Ze trekt de deur van de koelkast zo hard open dat de flessen rinkelen. Ze pakt de jam met haar ene en de boter met haar andere hand. Pfff, wat een stinkzootje in de koelkast, gauw dicht dat ding, anders valt ze nog flauw.

Bij het aanrecht smeert ze haar broodje en eet het gelijk op. Ondertussen telt ze de gekleurde kommetjes op de plank aan de muur: tien blauwe, tien gele, tien roze - genoeg voor een heel weeshuis. Stel je voor dat het hier een weeshuis was!

Ze sluit haar ogen en ziet het al voor zich: dertig pap-etende kinderen heel braaf met een schoteltje op hun schoot en ... Ze doet haar ogen snel weer open en prijst zich gelukkig dat de werkelijkheid anders is. Zij is het enige kind in huis. Genoeg gedroomd.

Als ze de laatste hap doorgeslikt heeft, poetst ze secuur haar tanden boven de gootsteenbak. Al drie jaar lang heeft ze geen gaatjes gehad en dat wil ze graag zo houden. Ze heeft een vreselijke hekel aan pijn en gefrunnik in haar mond.

*Half drie uit!* schrijft ze op het kladblokje. Waarschijnlijk is het overbodig en is ze toch eerder thuis dan ma.

Langs de hoog opgestapelde bananendozen loopt Noa naar de voordeur. Als ze over de drempel naar buiten stapt, haalt ze opgelucht adem. Elke keer valt er een last van haar af zodra ze het huis uit is. Dat komt door de hele atmosfeer. Echt, die vreselijke rommel maakt haar down.

Met een schuin oogje kijkt ze naar de kabouters die tegen elkaar gepropt onder het voorraam staan. Wie verzamelt er nu tuinkabouters? Ze heeft ze pas geteld. Op twee na zijn het er vijfendertig.

Noa zwaait haar lange blonde haren naar achteren en loopt naar de schuur om haar fiets te pakken.

‘Ben jij daar, meisje?’ roept een stem aan de andere kant van de heg.

Noa houdt haar adem in en gaat automatisch op haar tenen lopen. Dat kan ze net gebruiken ... ze wil geen contact met de buurvrouw! Nu niet tenminste. Ze wil niet te laat komen. Sluip, sluip, sluip. Zou het haar lukken om ongezien weg te glippen?

Ze pakt haar fiets en loopt stilletjes naar buiten.

‘Noa!’ roept de buurvrouw.

Buuf zoekt de laatste tijd meer contact met haar. Noa dit. Noa dat. Ze is heel vriendelijk, hoor, maar ze gaat soms net iets te ver. Pas wilde ze weten of haar moeder het huishouden nog wel aankon. Volgens haar was er vast heel wat af te stoffen. *Nou buuf, daar heb je niets mee te maken!* Dat is de reden waarom Noa haar de laatste tijd een beetje ontwijkt.

Ze klemmt haar handen om de handvaten en jakkert de straat uit. Strak kijkt ze voor zich uit. Eigenlijk raar om iemand zo te negeren, maar het is gelukt. Opgelucht laat ze haar adem ontsnappen.

Als ze bijna bij school is, haalt Nick haar in. Hij is een jaartje ouder dan de anderen in de klas en fietst wel vaker met haar mee. Zou dat zijn omdat hij haar leuk vindt? Dat idee maakt haar een beetje verlegen. Hopelijk heeft hij het niet door.

‘Noa!’ hijgt hij. ‘Wat fiets jij hard. Zit er iemand achter je aan of zo?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, ik ben gewoon een beetje laat.’  
‘Leuk weekend gehad?’

‘Best, hoor!’ Hè, dat klinkt eigenlijk helemaal niet leuk. Ze kijkt naar de felgele bel op zijn stuur en aarzelt. Over thuis praten is taboe. Dat wil ze niet. Maar hoe kan ze ervoor zorgen dat ze niet stug overkomt? Misschien kan ze hem uitlokken om ergens anders over te praten. Hij is dol op websites maken, vertelde hij haar een keer. En hij heeft een jongere zus. Wat is een leuk onderwerp voor een gesprek?

‘En jouw weekend dan?’ vraagt ze aarzelend.

‘Toe nou, Noa’, dringt hij aan. ‘Ik vroeg het aan jou.’

Nog even aarzelt ze. Dan zucht ze diep en vertelt hem dat ze gewandeld heeft met haar moeder. ‘Gewoon door de stad en daarna aten we bij de Chinees.’

‘Dat lijkt me cool!’ zegt Nick.

‘Nu jij’, moedigt ze hem aan.

Hij kijkt haar van opzij aan. ‘Niet zo leuk. Mijn zus was weer

eens vervelend. Ze heeft mijn telefoon gepakt en gebruikt. Ik ben daar laaiend om geworden.'

'Balen', zegt Noa. 'Is het wel weer goed gekomen tussen jullie?'

'Goed gekomen?' echoot hij. 'Een beetje misschien. Maar het is elke keer wat met haar. Brutaal tegen mijn moeder. Te laat thuis. Ik word er gek van. Het verpest de sfeer in huis.'

'Dat klink niet leuk! Wat erg voor je.'

Nick kijkt haar onder het rijden aandachtig aan. 'Dank je voor het luisteren!' zegt hij met een grijns. 'Gelukkig ben jij niet zoals mijn zusje.'

Naast elkaar rijden ze het plein op in de richting van het fietsenhok. Ja, Nick is echt cool. Maar hij kan ook een beetje lastig zijn, omdat hij zo doorvraagt. Als hij haar dan aankijkt met die donkere ogen, zou ze hem zo alles willen vertellen. Maar dat mag niet, want ze schaamt zich voor thuis. De rommel is zo vervelend. Ze wilde maar dat ...

'Heb je Engels gemaakt?' vraagt hij.

'Tuurlijk. Bio ook.'

'Nerd!' Hij geeft haar met zijn elleboog een duw in haar zij. Wow, hij raakte haar aan! Ze krijgt het er warm van.

Als ze haar fiets op slot heeft gezet, ziet ze in de verte een van haar klasgenootjes lopen. Het is Linn. Vaak zoekt zij bewust Noa's aandacht. Ze is niet zo populair bij de anderen. Maar wat wil je ook! Ze stinkt vaak naar zweet en soms heeft ze drie dagen dezelfde trui aan. En dan die megagrote bril! De andere meiden zeuren er regelmatig over.

Het kan Noa niet veel schelen hoe Linn eruitziet. Ze is op zich wel aardig.

‘Daar komt Linn’, zegt ze tegen Nick. ‘Ik zie je nog wel een keer.’

‘Hé, loop nou niet weg!’ roept hij haar achterna. Ze kijkt over haar schouder en haar ogen vangen zijn blik. Wil hij dat ze bij hem blijft? Zou hij het menen? Het is ook een beetje stom om bij hem weg te lopen, maar ze is zo bang dat hij iets vraagt over thuis.

‘Hoi!’ zegt Linn. ‘Waarom ren je zo hard? Je hijgt helemaal.’ Noa haalt haar schouders op. ‘Zomaar. Ik, eh ... ben natuurlijk heel blij dat ik jou weer zie!’

Linn kijkt opeens opgetogen. Ze knikt enthousiast. ‘Klinkt goed.’

Ze geven elkaar een snelle knuffel. Gelukkig stinkt Linn nu niet zo. Ze heeft zelfs een lekker luchtje op.

‘We moeten snel zijn, want de les begint zo.’

Linn legt een hand op Noa’s mouw en buigt haar hoofd dicht naar haar toe.

‘Noa, ik heb zo veel te vertellen. Nick en ik hebben geappt gisteravond en ik denk dat hij een beetje verliefd op me is! Zullen we een keer afspreken, ik bij jou? Dan kunnen we verder kletsen.’

Noa laat van schrik bijna haar tas vallen. Nick verliefd op Linn? En bij haar thuis kletsen? Alsjeblieft niet. Ze schaamt zich wild voor de rommel. Trouwens, echt Linn weer. Die heeft het altijd over verliefd en zoenen.

‘Sorry Linn, het is een leuk idee, maar ... ik moet zo nodig

naar de wc', zegt ze vlug. 'Ga maar vast. Ik ben zo klaar.'  
Linn duwt haar rode montuur iets hoger op haar neus. 'Dat moet je thuis doen.'

'Wat?'

'Naar de wc gaan.'

'Oh, dat! Weet ik, weet ik.'

Noa verdwijnt in de wc. Ze sluit zich op in een van de hokjes en leunt met haar voorhoofd tegen de koude deur. Het zal toch niet waar zijn? Ach, en wat dan nog ... Wat kan haar Linns verliefdheid schelen? Laat het maar wat worden tussen haar en Nick. Juist beter! Dan komt ze ook niet meer in verleiding om over hem te fantaseren.

'Nick en ik', fluistert ze. 'Dat wordt nooit wat.'

De dag gaat veel te snel voorbij. Ze haalt twee goede cijfers binnen en daar is ze dolblij mee. Een negen voor bio en een acht voor wiskunde! Het vrolijkt haar op en ze zou iets gek willen doen.

Het gaat op school helemaal de goede kant op. En dat moet ook, want ze wil haar droom om juf te worden zo gauw mogelijk waarmaken. Dan gaat ze een opleiding volgen aan de andere kant van het land en kan ze lekker op kamers. Weg uit die rommel!

Als de bel aan het einde van het laatste lesuur gaat, sprint ze de klas uit om de grote massa voor te zijn. Ze holt vier trappen af en hapt naar adem. Maar ineens grijpt een stevige hand haar vast. Dat weerhoudt haar ervan om naar buiten te rennen.

‘Wat een haast!’ hijgt Nick terwijl hij haar een beetje opzij trekt. ‘Man, jij hebt power ... ik kon je bijna niet bijhouden. Ga je mee naar de McDonald’s? Ik trakteer op cola.’

Zijn ogen! Ze smelt bijna. Maar dan denkt ze aan Linn.

‘Ik weet niet’, zegt ze een beetje hikkend. ‘Ik denk dat Linn ... eh, ze zei ...’

Verward klapt ze haar mond dicht. Ze kan toch niet zeggen dat haar klasgenootje denkt dat hij verliefd op haar is!

‘Moet je met Linn mee?’ vraagt hij en hij trekt zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Nee’, zegt ze bedremmeld en ze kijkt naar de punten van haar gympen. ‘Ze is niet echt mijn vriendin, hoor. Maar misschien vindt zij het ook wel leuk om mee te gaan. Jullie hebben gechat, toch?’

Ze voelt dat ze een kleur krijgt en legt haar handen op haar warme wangen. ‘Pfff ... ik heb hard gerend!’ zegt ze.

Hij schiet in de lach. ‘Kom op, we halen een colaatje. Dan kun je afkoelen. Ik wil Linn er niet bij hebben. Duidelijk genoeg?’

‘Eh, ja maar ...’ Verward loopt ze met hem mee naar buiten.

Intussen kijkt ze op haar telefoon hoe laat het is. Valt mee.

Ma is nog lang niet thuis, dus ze heeft tijd genoeg.

De zon schijnt over het plein en een geel citroenvlindertje fladdert naar de struiken onder de ramen van de eerste verdieping. Jippie! Opeens voelt ze zich blij vanbinnen. Wie weet heeft hij niets met Linn, gewoon helemaal niets.

‘Ik heb zin in een milkshake’, zegt ze opeens. ‘Vanille milkshake. Daar heb ik leuke herinneringen aan.’

‘O ja?’ vraagt Nick nieuwsgierig, terwijl hij zijn fietssleutel

in het slot steekt. Hij kijkt haar met een schuin hoofd aan. 'Ja, ik heb een poosje bij mijn opa en oma gewoond vroeger. Soms nam mijn opa me mee naar het strandpaviljoen. Dat denk ik tenminste, want als ik mijn ogen dicht doe, zie ik zand voor me, en de zee en een vlaggenmast met een wapperende vlag. Ik kreeg altijd een milkshake van hem. Zó'n beker!' Ze gebaart met haar handen.

Samen lopen ze het hek uit met de fiets aan de hand.

'Als je maar niet denkt dat ik je opa ben.'

Noa schiet in de lach. 'Natuurlijk niet!'

Hij springt op zijn fiets en laat haar naast hem rijden. Alles ziet er zo vrolijk uit nu. Zachtjes wiegen de roze bloemen op hun steeltjes in de perken langs de weg. Kun je het geloven? Ze gaat met Nick mee naar de McDonald's. Dit gebeurt echt! Wie had dat gedacht aan het begin van de dag.

Toch kriebelt er iets vanbinnen. Onrust. Als ze straks thuis komt, heeft ma dan weer ...

'Waar zit je met je gedachten?' vraagt Nick. Ze kijkt hem geschrokken aan.

'O, sorry. Ik dacht even aan iets anders.'

Nick knikt. 'Ik zou best willen weten waaraan je dacht. Je keek bezorgd.'

Noa veegt met één hand haar blonde haar naar achteren. 'Ik denk nu aan mijn milkshake!' zegt ze. 'De lekkere smaak van vanille op mijn tong en ...'

'O!' zegt Nick. 'Je denkt niet aan mij dus?' Hij trekt een teleurgesteld gezicht.

'Ook wel een beetje', troost Noa hem.

Haar hart klopt sneller. Met een triomfantelijk gevoel legt ze haar handen naast elkaar op het stuur. Hij is cool! En hij is misschien wel een beetje gek op haar!

Aan het begin van het schooljaar zag ze op het plein dat hij opkwam voor een jongen die gepest werd. Zomaar in zijn eentje. Hij is niet zo kinderachtig als al die andere jongens. Die zitten te boeren en te scheten. Hij niet. Maar hij is wel blijven zitten. Erg goed leren kan hij niet.

Nou ja, maakt dat wat uit. Hij ziet er leuk uit. En iedereen mag hem, omdat hij zo gewoon is.

‘We zijn er!’ zegt hij.